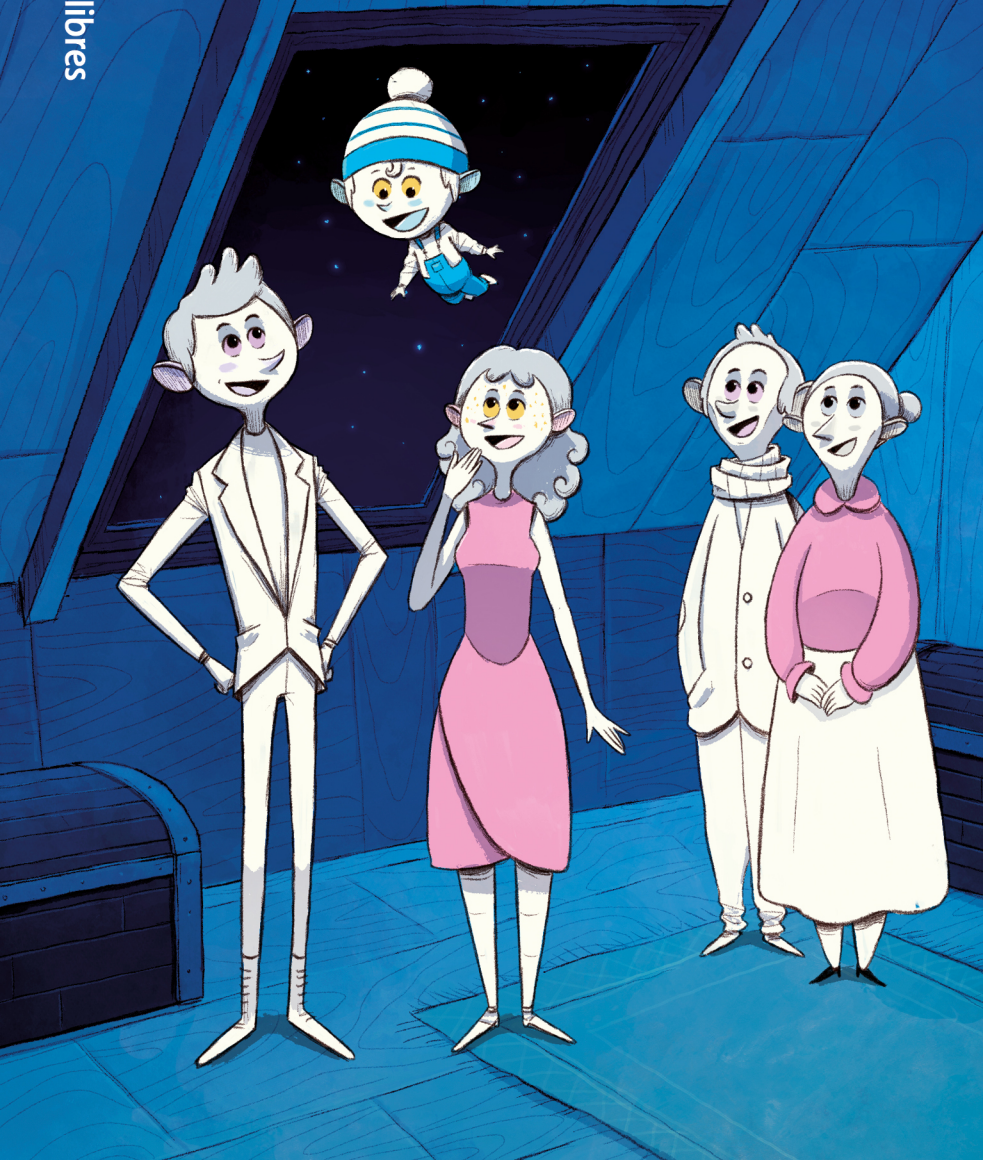

Kasimir Karablanca

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón

1

Pare orgullós

Era 13 de setembre. El rellotge de la torre de l'ajuntament va tocar dotze vegades: era mitjanit. A aquella hora de la nit, a la petita ciutat de Kronenburg ja no hi havia ningú pels carrers. Ningú, a banda de Kunibert Karablanca.

Volava de golfa en golfa i, allà on es trobava fanatismes, els anunciava l'alegre notícia:

–Malvina ha tingut una criatura!

–I quan? –va preguntar Vilma Camafiga, de l'avinguda dels Castanyers núm. 16.

–Aquest vespre, poc després de la posta! –va respondre Kunibert.

–Llavors ha nascut amb bona estrella, quina sort per a vosaltres! –va dir Vilma Camafiga.

–Sí, som molt feliços.

–És nen o nena? –va preguntar Franz Flonjo, del carrer de l'Estació núm. 7.

–Un nen –va dir Kunibert.

–I com es dirà?

–Encara no hem pensat cap nom. Ens ha vingut tot tan de nou.

–De nou? –es va sorprendre Franz Flonjo–. És que no sabíeu que Malvina esperava una criatura?

–Malvina no n'estava segura –va respondre Kunibert–. Ja havia sentit sovint aquesta pressió a la panxa.

–Llavors aquest cop deveu tenir una alegria encara més gran –va dir Franz.

–Exacte! –va afirmar Kunibert.

Agathe Poruga, del carrer de la Crema núm. 78, va adoptar un posat pensarós.

–No creieu que Malvina encara és massa jove per ser mare? –va preguntar.

–D'aquí a quatre mesos farà cent anys –va respondre Kunibert–. I desitjava tant tenir una criatura!

–Jo vaig tenir el primer fill als cent quaranta anys. I tu, Kunibert, només en tens cent deu.

–Cent onze.

–Julius en tenia cent vuitanta quan vam tenir el nostre primer fill –va intervenir Agathe–. De totes maneres, va dir que encara ens podríem haver esperat unes quantes dècades abans de tenir una criatura. Tanta responsabilitat sempre acaba sent un maldecap.

–I els vostres pares ja estan informats del feliç

esdeveniment? –va dir Reinhard Rogallós, del carreró de les Mosses núm. 44.

–El meu germà Blasius els ha anat a veure –va respondre Kunibert.

–Ha estat un naixement difícil? –va voler saber Eduvigis Llastimosa, del carrer del Correu núm. 12.

–Gens ni mica –va dir Kunibert–. Primer Malvina ha hagut d'esternudar tretze vegades, després ha tingut vint-i-sis singlots, després ha hagut de badallar cinquanta-dues vegades i ja li ha sortit la criatura per la boca.

–I tu hi has estat tota l'estona i ho has vist tot? –va preguntar Eduvigis.

–I tant! –va dir Kunibert–. He agafat la mà de Malvina i he comptat amb ella tots els esternuts, els singlots i els badalls.

–I ara qui s'ha quedat amb Malvina i el nen? –va preguntar Vanda Voluble, del carrer de la Catedral núm. 28.

–Ningú –va dir Kunibert.

–Has deixat sols Malvina i la criatura?

–Sí, per què no?

–Diuen que volta per la ciutat un home de la motxilla –va mussitar Vanda.

Kunibert es va espantar.

–Un home de la motxilla?

Els homes de la motxilla odiaven i perseguien els fantismes. Sobretot, però, es ficaven a les valls dels fantismes. Temps enrere, els fantismes havien

posseït tretze valls de fantismes però, tret de dues o tres, totes havien caigut en mans dels homes de la motxilla, que també havien robat l'Oda-Hora, el llibre de família dels fantismes.

Els homes de la motxilla portaven motxilles especials recobertes per dins de tela vermella i amb el fons farcit de llavors de cascull. Quan atrapaven un fantisma, el duïen en un lloc remot amb la seva motxilla i el paralizaven amb unes paraules màgiques, de manera que ja no es podien bellugar d'allà.

La tieta de Kunibert, Katarina Karablanca, quan era petita, la va atrapar un home de la motxilla, i no es va poder alliberar fins a l'últim moment. D'això, ja en feia més de dos-cents anys.

–Avui dia ja no hi ha homes de la motxilla –va dir Kunibert–. Aquest ofici s'ha extingit.

–Jo la veritat és que tampoc he vist l'home de la motxilla en persona –va respondre Vanda–. Però Fridolí Xiuxiueig jura que n'hi ha un.

–Fridolí ja ha escampat sovint molts rumors.

–De totes maneres, jo en el vostre cas aniria amb compte.

Kunibert va assentir amb el cap.

–Això farem. I ara haig de tornar volant amb Malvina i el nen.

Els va desitjar un bon dia i es va allunyar volant.

Pel camí es va aturar per collir una rosa vermella per a Malvina.

2

No tinguis por, petit fantisma

A la golfa del carrer dels Til·lers núm. 18, damunt d'una taula vella i atrotinada hi havia un canelobre rovellat amb tres espelmes enceses. Al costat seia en una butaca esparracada Malvina Karablanca. Tenia la seva criatura als braços i li cantava:

No tinguis por, petit fantisma
Tot i que el món sembli un abisme
No hi ha cap motiu pel pessimisme
El papa ja torna sense nerviosisme

En aquell mateix moment, Kunibert Karablanca va entrar flotant per la claraboia i es va dirigir ràpidament cap a Malvina amb la rosa a la mà.

Kunibert portava un vestit blanc i unes botes de

cordons també blanques. Tenia un cap ben format amb els cabells de color gris platejat i, exactament com les persones, dos braços i dues mans, un tronc i un abdomen, dues cames i dos peus. La seva pell era platejada.

Els ulls de Kunibert tenien una tonalitat violeta i brillaven enmig de la foscor, com els de tots els fantismes. Tenia unes orelles grosses i separades del cap, i el nas lleugerament inclinat cap amunt.

–Per a tu, Malvina –va dir, i li va deixar la rosa davant dels peus.

–Gràcies, Kunibert –va respondre Malvina.

–Com està el nostre fill?

–Ha begut i ara dorm.

–Ha preguntat per mi?

Malvina va somriure.

–Hauria preguntat per tu si ja sabés parlar.

La pell platejada de Malvina estava plena de taquetes daurades, que entre els fantismes s'anomenen pigues d'estrelles. Tenia les orelles molt a prop del cap, un nas petit i recte i uns cabells platejats que li arribaven fins a les espatlles. Portava un vestit de seda de color rosa, leotards de color blanc i unes sabates blanques amb cordonets.

Kunibert va acostar una cadira a la butaca de Malvina i s'hi va asseure.

–T'has enfadat amb mi? –li va preguntar.

–Per què m'hauria d'haver enfadat? –va dir ella.

–Per deixar-te tota sola tanta estona.

–El temps m’ha passat d’una bufada. A més, no puc estar enfadada amb tu. Ho saps molt bé.

–Ai, Malvina –va sospirar Kunibert.

Al cap d’uns moments de silenci li va preguntar:

–Vols menjar alguna cosa? Vols que et prepari algun àpat amb llum de lluna?

–Moltes gràcies, Kunibert –va respondre Malvina–. Però no tinc gens ni mica de gana.

Els fantismes no han de menjar sovint. Només mengen i beuen quan en tenen ganes.

–Desitges alguna altra cosa? –va preguntar Kunibert.

–Sí –va dir ella–. M’agradaria un bressol per al nostre fill.

–Els fills de fantismes no dormen en arques de fusta, com nosaltres? –va respondre Kunibert.

–M’agradaria tenir un bressol de veritat per a ell, amb un matalàs, una manta càlida i un coixí tou –va dir Malvina–. Si us plau, Kunibert, busca-li un bressol! Segurament que algú te’l pot deixar.

–Deixar? Totes les famílies de fantismes que coneix fan dormir els seus filllets en arques de fusta.

–Però el nostre fill és tan minúscul! –va dir Malvina–. En una arca de fusta s’hi acabaria perdent!

El fill de Malvina i Kunibert era realment minúscul, amb prou feines arribava a la mida d’una mà. Tenia dos peus minúsculs amb cinc dits minúsculs

cadascun, dues mans minúscules amb cinc dits minúsculs cadascuna i unes ungles encara més minúscules, dos braços, dues cames, un tronc i un abdomen, un cap ben format, dos ulls de color d'ambre, un nas minúscul i lleugerament arromangat, dues orelles minúscules i lleugerament separades del cap, una boca minúscula i un rínxol blanc damunt del front.

Malvina va estrènyer una mica més al voltant de les seves espatlles minúscules la bufanda de llana amb què l'havia embolcallat.

–No el podré bressolar amb els braços tota la nit –va dir ella.

–I si l'agafo jo?

–Tampoc el podràs bressolar amb els braços tota la nit.

–No –va reconèixer Kunibert.

Va pensar si havia de parlar a Malvina sobre el rumor de l'home de la motxilla. Però no volia neguitejar-la i, per tant, no n'hi va dir res.

–Llavors serà millor que surti volant ara mateix i vagi a buscar un bressol –va dir.

–Kunibert, ets un tresor! –va dir Malvina.